

noget derimod. Men de Penge, der er Tale om til denne Lov og til adskilligt af den Sociallovgivning, der kan blive Tale om at fremme i den nærmeste Tid, de Penge er jo sikret derigennem, at store omfattende Foranstaltninger, der har været gennemførte hidtil, bortfalder. Vi har nylig gennemført en Arbejdsløshedslov, hvorved den store offentlige Understøttelse, som hidtil har været ydet under Krigsaarene, er bortfaldet, hvorved store, betydende Dele af den ekstraordinære Understøttelse er lagt over paa Kasserne, altsaa paa Medlemmerne selv, og hvorved Statens Tilskud vil blive reduceret med adskilligt flere Millioner, end det koster at gennemføre dette Lovforslag. Altsaa, for denne Lovs Vedkommende er Pengene til Raadighed gennem de Bespareser, der allerede nu i de nærmeste Maaneder finder Sted paa Arbejdsløshedslovgivningens Omraade. Saa vil man maaske sige: Ja, men det vil altsaa forudsætte, at vi skal opretholde indtægtgivende Love, Skatter o. s. v., som tidligere blev anvendt til Arbejdsløshedsunderstøttelser og andre overordentlige Foranstaltninger. Ja, det faar blive en Sag, man drøfter, naar Spørgsmaalet om Indtægternes Tilvejebringelse, om Skattelovgivning o. s. v., foreligger, men foreløbig er der ingen Vanskeligheder: hvis denne Lov gennemføres, har man Midlerne til Raadighed gennem de Bespareser, som allerede nylig er gennemførte paa andet Omraade. Min Kollega, Indenrigsministeren, og jeg selv, har jo udtalt ved dette Lovforslags og ved Aldersrentelovforslagets Forelæggelse, at vi var fuldt paa det rene med, at i samme Grad, som vi gennemførte en Lovgivning af denne Art, maatte vi være forberedte paa en Reduktion af de overordentlige Udgifter, der paa anden Maade havde haft til Formaal at lette den ubemidlede Del af Befolkningen Livsvilkkaarene i disse trange Tider.

Af reelle Bemærkninger om Loven faldt der ikke mange fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Hegelund-Lange). Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at man kunde ikke saadan simpelt hen henføre disse forskellige Invaliditetssager, disse Sygdomme, som mulig betingede en Invalidere, til Erhvervssygdømmene og derfor paalægge Arbejdsgiverne en vis Forpligtelse. Det ærede Medlem jævnførte Forholdet med Ulykkesforsikring og sagde, at man jo ikke er forsikret mod de Ulykkestilfælde, der indtræffer udenfor Arbejdet, og paa samme Maade er der ogsaa Sygdomme,

Invaliditet eventuelt, der erhverves udenfor Arbejdet. Medens man ved et Ulykkestilfælde er i Stand til at konstatere, om det er indtruffet under Arbejdet, om Mursvenden faldt ned fra Stilladset og knuste Hovedet eller brækkede Benene, eller om et saadant Ulykkestilfælde er sket i hans Fritid, ude i hans Kolonihave, er man jo ikke paa samme Maade i Stand til at konstatere, hvor de indre Sygdomme er kommet fra, og jeg kan derfor ikke se nogen Mulighed for, i nævneværdig Grad i hvert Fald, at ændre Betragtningen af disse Sygdomme. Naturligvis kan en Forkølelse erhverves paa anden Maade end ved Arbejdet, i nogle Tilfælde kan den saa maaske blive til Giftfeber eller andre Sygdomme, der medfører en Forringelse af Arbejdsevnen i længere Tid; men det er dog vist Undtagelserne. Al Statistik har i hvert Fald hidtil vist, og jeg har ogsaa læst det i Værker af Læger, der har beskæftiget sig med dette Problem, at den store Masse af Sygdomme, der fører til Arbejdsudygtighed for Arbejderne, i Virkeligheden kan føres tilbage til deres Virksomhed, til Arbejdet i Cementmøller og i mangfoldige andre sundhedsskadelige Virksomheder, der tidligt berøver dem større eller mindre Dele af Arbejdsevnen. Jeg tror derfor, det er fuldt berettiget at opretholde det Princip, som er nedlagt her i Lovforslaget, Kravet om, at Arbejdsgiverne skal yde et vist Bidrag til denne Forsikring, fordi det er i deres Tjeneste, under Udøvelsen af Arbejde i Arbejdsgivernes og dermed for øvrigt i Samfundets Tjeneste, at en Mængde af de paagældende Erhvervssygdomme opstaar, der senere fører til hel eller delvis Invaliditet.

Det ærede Medlem syntes at forlange, at de, der forsikredes, selv skulde betale. Jeg maa sige, at udover den Betaling, der indeholdes deri, at de skal være Medlemmer af en Sygekasse, kan jeg ikke ret vel se, man med Rimelighed kan kræve noget af dem. Dermed har man paalagt dem en vis Byrde, og det er ikke nogen helt ringe Byrde. Man skal endelig ikke gaa omkring og bilde sig ind, at det at være Medlem af en Sygekasse i vore Dage er noget, man faar for næsten ingenting. En københavnsk Arbejder maa for sig og sin Familie, saaledes som Forholdene nu arter sig, med det Prisniveau, vi er kommet op paa, sikkert betale et halvt Hundrede Kroner om Aaret som Sygekassekontingent, og det er ikke en Klatskilling, som det ikke er værd at regne med. En